

SPOROČILO MEDIJEM 1

V Ljubljani, 19. februarja 2019

Od srede, 13., do srede, 20. marca 2019

21. Festival dokumentarnega filma – FDF

www.fdf.si

Festivalski sklopi

Tekmovalni

na temo človekovih pravic odstira akutne probleme sodobnega sveta, od pravic zapostavljenih žensk, manjšin, delavskih migrantov ali političnih azilantov, do ekoloških tematik ali verskega fundamentalizma. Ta sklop služi tudi kot opomnik vsem sodobnim množičnim medijem, ki številne pomembne in pomenljive zgodbe zaradi navidezne neatraktivnosti vse pre pogosto potiskajo v stran.

Nagrado za najboljši film na temo človekovih pravic podeljuje Amnesty International Slovenije.

Aktualni, družbenokritični

Dokumentarci, ki se v marsičem navezujejo (in dopolnjujejo) tekmovalni sklop, vendar najpogosteje – tudi zaradi izdatnejšega produkcijskega vložka – prinašajo večje, medijsko bolj izpostavljene zgodbe.

Miti, ikone, mediji

Sklop prek filmov o inovativnih posameznikih, družbenih fenomenih, medijskih tematika ali nikoli raziskanih zgodbah osvetljuje popularnejše vidike sodobnega življenja in polpretekle zgodovine.

Intimni in globalni portreti

Prinašajo, kot sugerira naslov, majhne, skrbno stkane zgodbe, ki se lahko nanašajo bodisi na posameznika bodisi na določen prostor ali čas.

Retrospektiva

Werner Herzog

Absurdi sveta

V letu 2018 smo dobili kar nekaj portretov in analiz kontroverznih političnih osebnosti; nekateri pripadajo preteklosti in zgodovinskemu diskurzu, drugi so še kako aktualni. Ker nočemo biti zgolj političen festival, bomo nekatere prihranili za druge priložnosti, npr. *Ameriško darmo* Steva Bannona ali *Waldheimov valček* Kurta Waldheima, in se osredotočili na večno aktualni vzhodni evropski zemljevid, ki je lani dobil tri izjemne prispevke o treh ključnih obdobjih sovjetske oz. ruske zgodovine. *Proces* Sergeja Loznice, zdaj že klasika FDF-ja, dokumentira Stalinov montirani proces z začetka tridesetih let; *Srečanje z Gorbačovom* Wernerja Herzoga, ki mu festival posveča retrospektivo, govori o obdobju glasnosti in postopnega konca sovjetskega imperija, medtem ko *Putinove priče* Vitalija Manskega pričajo o času, ko Putin še ni bil Putin, temveč očarljiv glasnik nove Rusije, ki je na prelomu stoletja z medijskimi nastopi znal pridobiti kronično nezaupljivega avtorja. Da posamezniki, ki zganjajo teror, niso le politiki, po drugi strani sijajno ilustrira *John McEnroe: Cesarstvo popolnosti*, ki ameriškega teniškega genija ter njegovo kolerično teroriziranje sodnikov, nasprotnikov in občinstva ob igrišču predstavi sistematično, analitično, eruditsko. Podobno kot v filmu *Viva Ludež* hrvaško polpreteklo zgodovino sistematično, analitično in eruditsko obdelajo nekdanji asi Feral Tribuna, splitskega satiričnega časnika, ki bi jih znal intrigirati slovensko-ameriški *Pozdrav iz svobodnih gozdov*, čeprav dokumentarec Iana Soroke območje Kočevskega roga, eno najbolj bolečih in tendenciozno obdelanih področij po drugi svetovni vojni, predstavi v docela neideološki luči.

Vse bolj kričeče fanatični znajo biti tudi filmi z ženskimi zgodbami. Žlahtne izjeme seveda obstajajo, npr. *Zasužnjena ženska*, portret sodobnega sužnjelastniškega razmerja na Madžarskem, ali *Ženski užitki*, dokument hipokritskega sveta v razmerju do žensk in njihovih teles, da *Džamiline ljubezni*, lirične ode ženski v mačističnem, šovinističnem okolju, posnete po istoimenski kirgiški klasiki Čingiza Ajtmatova, sploh ne omenjam.

In če se vam bo v glavi zvrtilo od težkih tem, vam ponujamo *Razglednice* Igorja Bezinovića, intimno-epsko hvalnico ruralnemu življenju na Hrvaškem, od vasic na južnodalmatinskih otokih do istrskih in medžimurskih mestec na meji s Slovenijo, kjer avtorji in lokalni prebivalci v močnih dialektih predstavljajo vsakdanje absurde življenja na podeželju.

Simon Popek

vodja filmskega programa Cankarjevega doma

V pričakovanju ponovnega nastavljanja ogledala družbi

Letos sodelovanje slovenske Amnesty na Festivalu dokumentarnega filma vstopa v drugo desetletje; prvič je naša žirija najboljši dokumentarni film na temo človekovih pravic razglasila leta 2009. Pogled na vsebine filmov tekmovalnega sklopa tega desetletja nekako predstavlja tudi zrcalo dekade. Če se osredotočimo le na zmagovalne filme, so obravnavali posledice revščine in (neželenih) migracij, aktualne oborožene spopade, pravice deklet, osebne usode, ujete v mednacionalne spore, radikalizem, zgodovinske krivice in njihove posledice za današnji čas ...

Tudi letošnji izbor tekmovalnih filmov uokvirjajo pomembne teme sodobnega sveta, med njimi vprašanje pravic žensk, ki so dobile z gibanjem #jztudi nov zagon, in rasizem, ki mu zlepa ne zmanjka sape.

V sodobnem svetu, zaznamovanem s hitrim komuniciranjem, ne glede na to, ali z besedami, slikami ali posnetki, je zavzemanje ustvarjalcev dokumentarnih filmov posebno dragoceno. Odsev v zrcalu, ki ga ponujajo njihova dela, ni nujno všečen in vsekakor ga ni mogoče z očesom zajeti in v glavi »obdelati« na hitro. Je pa resničen. Terja nekaj prizadevanja: sili v razmislek in hkrati vzbuja (močna) čustva. Informacije, ki jih sicer lahko preberemo v poročilih organizacij za človekove pravice, kot je Amnesty, dokumentarni filmi s tega področja »oživljajo«.

Če je filmski ustvarjalec Robert Altman v snemanju filmov videl »priložnost živeti številna življenja«, bi torej za dokumentarne filme s temo človekovih pravic lahko trdili še več: da imajo možnost spreminjanja, celo reševanja življenj. Podobno kot vsi mi drugi zagovorniki človekovih pravic namreč dokumentarci na to temo pogosto razkrivajo, kar bi kršitelji želeli, da ostane skrito. Ko so kršitve razgaljene na številne mogoče načine – skozi ugotovitve organizacij za človekove pravice, novinarske prispevke, na knjižnih straneh ... ter, navsezadnje, skozi oko filmske kamere, se lahko boj za njihovo odpravo začne, dobi nov zalet ali vztraja naprej.

Tudi našo letošnjo žirijo lahko umestim v raznovrsten svet zagovornikov človekovih pravic. Oksana Sarkisova je direktorica mednarodnega festivala za dokumentarne filme s področja človekovih pravic Verzio v Budimpešti, besedila novinarki Kristine Božič jo jasno prikažejo tudi kot zagovornico človekovih pravic, energična upokojenka Irena Butoln pa skozi prostovoljno delo spreminja svet v svojem neposrednem okolju.

Preostane še vaš košček mozaika, spoštovani ljubitelji dokumentarnega filma. Želim si, da bi vas videno na letošnjem Festivalu dokumentarnega filma spodbudilo k ukrepanju: na naši spletni strani www.amnesty.si, na primer, lahko podpišete aktualno peticijo ali se naročite na naše e-glasilo ter ste redno obveščeni o spletnih in drugih akcijah za človekove pravice. Ali pa s svojim prispevkom podprete naše delo za dostojanstvo in enakopravnost, med drugim letos začnemo delo na področju pravic starejših.

Nataša Posel
direktorica Amnesty International Slovenije

Kosovelova in Linhartova dvorana, Slovenska kinoteka, Kinodvor

Cene vstopnic: **5'30** EUR

Popusti:

- **4'50*** EUR za mlajše od 25 in starejše od 65 let ter upokoјence
- **10-odstotni** ob nakupu petih
- **20-odstotni** ob nakupu desetih vstopnic

Popusti se ne seštevajo.

Generalni pokrovitelj festivala
Automatic servis

AUTOMATIC SERVIS

Partnerji festivala
Amnesty International Slovenija
Slovenska kinoteka
Kinodvor

Donator
Javno podjetje Ljubljanska parkirišča in tržnice, d.o.o.

Medijski pokrovitelj
Delo, d.o.o.

V sodelovanju
Veleposlaništvo Švice v Sloveniji

Novinarska konferenca

V torek, 5. marca 2019, vas ob 11. uri vljudno vabimo v Klub Lili Novy Cankarjevega doma na novinarsko konferenco 21. Festivala dokumentarnega filma. O letošnjem programu in spremljevalnih dogodkih bo spregovoril programski direktor festivala Simon Popek.

Novinarske akreditacije

Prosimo, da vloge oddate na spletni strani www.fdf.si najpozneje **do četrтка, 7. marca 2019**. Obvestilo o odobreni akreditaciji boste prejeli v ponedeljek, 11. marca 2019.

Dodatne informacije: Janina Pintar **T** (01) 2417 146 **E** janina.pintar@cd-cc.si
